

har atter og atter føjet til, at dette kunde kun naas, hvis det i Tide lykkedes at fjerne de store Hære og Flaader, thi saa længe disse bestod, bestod Faren for en Krig, under hvilken Retsudviklingen foreløbig i væsentlig Grad vilde bryde sammen og Sikkerheden for Folkene forsvinde. Atter og atter har jeg fremhævet denne Betragtning, og netop ud fra den har jeg bekæmpet den Tanke om Københavns Befæstning, som den Gang forfægtedes saa stærkt, fordi jeg ansaa det for muligt, at denne Fæstning kunde bringe Danmark store Fæarer, hvis en saadan Krig brød ud.

Det ærede Medlem saavel som den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Brorsen) talte ogsaa om det faste Emne: Militærvæsenets Udvikling under Krigen. Militærvæsenets Udvikling under Krigen var en Overgang fra Fredsfod til de ved Krigsforholdene i vort Nabolag naturlige Forhold for den Militærmaskine, der var skabt ved Lovgivningen af 1909. Og naar den ærede Ordfører for Partiet Venstre i Gaar sagde indrømmende, fredsommeligere, end Partiets Talere plejer at være, naar vi drøfter dette interessante Spørgsmaal, at mangt og meget kunde være rigtigt nok af, hvad man fra vor Side sagde i saa Henseende, men at der var da foregaaet en ganske selvstændig Udvikling af Flaaden — saa maa jeg dertil svare, at for Flaadens Vedkommende holdt man saa vidt muligt denne oppe paa det militære Program, for hvilket Planen var givet i Bevillingerne og Flaadeplanen af 1909, og saa anskaffede man, som man ogsaa i fremtidige Tilfælde vil kunne komme til at gøre, adskillige ganske smaa Fartøjer til Bevogtning af Passager, hvor der var Gennemgang for Handelsskibe og andet lignende. Det store Tal, der der blev Brug for, blev der Brug for af den simple Grund, at en meget væsentlig Del, den overvejende Del af Flaadens Materiel var knyttet til Løsningen af den Opgave, som efter Ordningen af 1909 i første Række tilfaldt den, nemlig Deltagelse i Beskyttelsen af Fæstningen København; men ved Siden deraf var der Brug for andet, som vi, hvis den ikke havde haft denne Hovedopgave, naturligvis kunde have klaret med meget mindre Styrker. Men alt i alt øvedes der jo — og det har jeg mange Gange sagt — et særdeles nyttigt Vagthold fra Flaadens Side under den sidste Krig.

Det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen sagde, at i den Tid, han laa inde i Sikringsstyrken, havde han et Haab om, at efter Krigen vilde vi kunne tale

os til Rette, idet vi fra vor Side kunde komme bort fra, hvad han kaldte teoretiske Opfattelser, og komme til en praktisk Diskussion. Jeg mener ikke, at vi for vort Vedkommende paa noget Tidspunkt har behandlet dette Spørgsmaal hverken ud fra en teoretisk Opfattelse eller ud fra et stemningsmæssigt Grundlag, og ogsaa i dette Øjeblik er vi rede til en ganske praktisk og saglig Drøftelse af, hvilket Materiel og hvilket Udstyr, hvilken Styrke baade for Landvagt og Søvagt der udkræves til paa en forsvarlig Maade at løse de Opgaver, som i Henhold til Haageraftalerne og andre Aftaler og i Henhold til Folkeforbundspagten kan komme til at paahvile Danmark. Og hvis man fra Partiet Venstres Side er rede til en saadan saglig Drøftelse, ja, saa regner jeg med, at vi her med Udsigt til Udbytte vil kunne føre denne, men hidtil har der jo ikke været stærke Vidnesbyrd om en saadan Beredvillighed fra det ærede Partis Side. Jeg haaber imidlertid, at dette maa komme.

Jeg har dernæst nogle Ord til det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz. Det ærede Medlemsagde, at hvis Minerne ikke var blevet udlagt i Store Bælt, vilde Danmarks Neutralitet være blevet krænket, og hvad vilde der være sket, hvis dette havde været Tilfældet? Saa vilde Danmark være bragt ind i alle Ulykker. Hvis vi altsaa ikke havde haft Miner, havde disse da været uundgaaelige. Maa jeg da først gøre opmærksom paa, at intet af de Forslag til en Militærordning i Danmark, som det radikale Venstre har stillet, har udelukket Tilstedeværelsen af et Minevæsen, tilstrækkeligt til Løsningen af den Opgave, der blev løst i Store Bælt. Og dernæst det andet, at hvis de Stemninger, ud fra hvilke det ærede Medlem talte her forleden Dag, havde været raadende i August Maaned 1914, saa vilde Minerne ikke være blevet udlagt, og det vilde i den Situation altsaa ingen Nytte have været til, at vi havde dem. Det ærede Medlem sagde dernæst nogle Ord om, hvorledes de nuværende Randstaters Skæbne havde været under Krigen, skildrede med Paaberaabelse af det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssens Dagbøger alle de Ulykker, som var overgaaet disse Lande, og ogsaa sagde det ærede Medlem: at dette var, fordi de ikke havde noget Værn. Der kunde man se, hvordan det gik, naar et Land ikke havde noget Værn. Paa det Tidspunkt, da Krigen brød ud, var de paagældende Egne Del af et af Verdens allermægtigste Militærriger, nemlig Rusland, og det var Kampen mellem to